

Людмила **НОВОХАТЬКО** – сучасна полтавська поетка, гуморист, авторка дитячих віршів. Член Полтавської спілки літераторів та літературної студії «Голос ветерана», лауреатка загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання» (м. Одеса).

Народилася 4 липня 1952 року в місті Омську. 1956 року переїхала з батьками до міста Полтави. Упродовж 1960–1970-х років навчалась у Полтавській ЗОШ № 2, де одним з улюблених предметів стала література. 1970 року вступила до Полтавського технікуму торгівлі (нині – Полтавський комерційний технікум), працювала за спеціальністю.

Свій перший вірш написала у 10 років. Сьогодні активно друкується в періодиці, у збірниках «Голос ветерана». Працює над авторською книгою поезій.

ДОБІЖУ ДО ЛІТА

Я біжу до ЛІТА,
Залишивши справи.
Там садок у квітах
І духмяні трави.
Там щебече пташка
І синіє небо,
Там цвіте ромашка,
Як любов до тебе ...

Я заходжу в ОСІНЬ
По коліна в листі.
Серце ласки просить,
Мов дитя в колиці.
Засвітилась в косах
Павутинка срібна...
Знов тривожний острах –
Чи ж тобі потрібна?

Я пірнаю в ЗИМУ,
У сніги пухнасті.
Я цілуюсь з ними
І купаюсь в щасті,
Мов люблю востаннє
На землі цій добрій.
Раптом на світанні
Я піду за обрій ...

...та чекаю ВЕСНУ,
Веселкову зливу.
Може, знов воскресну
В пору ту щасливу ...
Знов гайну до літа,
Всі покину справи.
Сонцем розігріта
Упаду на трави...

БІЛЬ

На серці – біль, нестерпний щем,
І сльози ллють з небес дощем
На стежку, де рянів спориш,
На дім старий, щоб згнив скоріш,
На вікна, двері, на поріг,
На песика, що двір стеріг,
На вишню, що цвіла колись,
І на паркан, що похилився.

Пекучий біль. Нестерпний щем.
Самотність в шибку б'є дощем...
Босоніж вийду і піду
В калюжах утопить біду.
Дощ лив всю ніч і зараз лє,
Неначе то життя моє
Стікає краплями з гілок:
Краплинка – крок . Краплинка – крок...
Ущухне вітер, стихне дощ.
Чи зміниться навколо щось?
Січневий день. Останній день,
А завтра – лютий. Чи прийде?..

ОСТАННІЙ ПОЦІЛУНОК

Твій останній поцілунок –
Наче юності дарунок,
Так раптово, на дорозі,
На січневому морозі...
Мов миттєвий спалах зірки,
Мов далекий вигук: «Гірко!»
Що ж було то? Мов обпік.
Знов вогонь метнувся до щік...
Так це трапилось неждано,
Несподівано. Та ж гарно!
В перший день нового року.
(А побачили б нас збоку!)
Потім враз усе пропало...
І тебе за мить не стало.
Ти пішов. За рогом зник.
Мій шлях ліг у інший бік...
... Добіжу до свого дому,
Не скажу про те нікому,
Що стрічалася з тобою –
Із минулим, із любов'ю...
Я не буду губ торкатись,
Буду тільки посміхатись,
Щоб утримать, зберегти
Казку, що залишив ти...

РІДНА МОЯ МОВА

Акровірш

Розмовляє до маляти
І пісні співає мати

Дорогій своїй дитині
 На рідненькій Україні.
 А дорослі діти знову,
 Мов той скарб, святу розмову,
 Оксамитову, чудову,
 Як перлину ту казкову,
 Малюкам дарують радо...
 Отакий багатий спадок!
 Веселково-різнобарвна,
 Ах, яка ж вона в нас гарна!

У СОНЕЧКА В ПОЛОНІ

Розливає сонце з неба
 Золотавий свій напій.
 І до мене, і до тебе
 Усміхається: «На, пий!»
 Простягну свої долоні,
 Теплі крапельки зловлю.
 Я у сонечка в полоні.
 Як же я цей світ люблю!